

Theater recensie

Donny Ronny (voorheen Stefano Keizers) blijft steken in niksigheid

Bossen

Donny Ronny
★★

Een experiment mag mislukken, anders is het geen experiment. Zo dra die mislukking een doel op zich wordt, begint het te wringen. Gover Meit, die doorbrak onder de naam Stefano Keizers, maar zichzelf tegenwoordig Donny Ronny noemt, heeft dat punt inmiddels ruimschoots bereikt. Zijn nieuwe theatershow *Bossen* is ongemakkelijk en ontregelend, zoals we dat van deze artiest gewend zijn, maar op een manier die totaal niet spannend of relevant (meer) is.

In zijn vierde programma doet Meit (35) een beroep op de vele vrienden die hij de laatste jaren heeft opgedaan in de televisie- en theaterwereld. Die vrienden dankt hij vooral aan zijn welhaast obsessieve deelname aan competitieve tv-shows als *Maestro* en *Het perfecte plaatje*. Iedere avond staan vijf van hen samen met Donny Ronny op het podium. Wat er precies gaat gebeuren, weet niemand van tevoren.

Voor de premièreavond in Amstelveen heeft Donny een sterrencast geregeld. Het zijn comedian Ruben van der Meer, theatermaker en zangeres Stephanie Louwrier, de acteurs Achraf Koutet en Jasmine Sendar, en – als klap op de vuurpijl – tv-presentator Humberto Tan.

Als publiek heb je aanvankelijk wel met deze vijf te doen, want Donny gooit ze direct in het diepe. Hoewel hij af en toe ook zelf een anekdote deelt, neemt hij vooral de positie in van observator en regisseur, die commentaar levert op wat

er gebeurt, of zijn enthousiasme uit over deze onvoorspelbare vorm van theater. De spelers van dienst hebben een kleine opdracht gekregen, maar zijn verder vrij om te doen en zeggen wat ze willen.

Soms levert dat mooie vondsten op. Ruben van der Meer toont zijn improvisatietalent in verschillende scènes met een onzichtbaar aapje. Stephanie Louwrier gaat crowdsurfen. Humberto Tan deelt een aangrijpend verhaal van een honderdjarige vrouw die hij eens interviewde.

Veel vaker zien we de spelers stuntelen en vastlopen. Zoals iedere theatermaker weet, is improviseren hondsmoeilijk, en is de soepelheid van de gemiddelde voorstelling vooral te danken aan de strakke regie en het eindeloos repeteren.

Donny/Gover heeft meer met de authentieke ervaring en het loslaten van de controle. Dat ook vanuit die principes mooi theater kan ontstaan, bewees Raoul Heertje eerder dit jaar.

Bij Donny Ronny blijft het echter allemaal steken in niksigheid. “Alles wat op het podium gebeurt, hoort bij de voorstelling,” zegt hij quasifilosofisch op het eind. Dat mag zo wezen, maar dat maakt het nog niet per se de moeite waard om naar te kijken.

Ivo Nieuwenhuis

Tour t/m maart 2024.
Info: donnyronny.nl

Stefano Keizers als Donny Ronny. FOTO JULIE HRUDOVA

Documentaire interview

De serie *De laatste kans* gaat over mensen die nog een laatste mogelijkheid hebben hun doel te bereiken. ‘We zochten naar mensen die stijfkoppig doorgaan.’

Wat als je nog één kans hebt om iets te doen?

tekst Nienke Schipper

In een klein donker kerkje ergens in Duitsland staat een groep mensen geconcentreerd te luisteren naar een enkele toon uit een orgel. “Laten we proberen dit geluid nog even goed in ons op te nemen”, zegt een mannenstem. “Deze toon, op dit orgel, in deze kerk zal de komende 620 jaar niet meer klinken.” Na de aanstaande toonwissel in 2024 zoemt er de komende jaren een nieuwe singulair toon van *As Slow As Possible* van componist John Cage door de kerk. De uitvoering van de compositie gaat dag en nacht door en begon al in 2001. Het muziekstuk eindigt pas in 2640, het is onmogelijk om het hele stuk te beluisteren in één mensenleven. Voor de toehoorders is het dus de laatste kans om dit unieke geluid volledig te absorberen.

Omdat je beter spijt kunt hebben van de dingen die je wel hebt gedaan, dan van de dingen die je niet hebt gedaan, maakten Nipkow-winnaars Jurjen Blick en Maarten Slagboom de documentairereeks *De laatste kans*. Net als hun prijswinnende serie *Stuk* is de serie een mozaïek van uitzonderlijke verhalen van gewone mensen, die kijkt als een spannende film of dramaserie. In de nieuwe, vijfdelige serie zien we negen mensen die alles op alles zetten om iets belangrijks te doen, en om niet achteraf te hoeven denken: ‘Had ik maar’.

Dat kerkje in Duitsland is echt zo’n plek waar je met je neus op de feiten wordt gedrukt, zegt eindredacteur Slagboom. “Wij zijn beiden vroege vijftigers en dat is het moment dat je beseft dat het merendeel van de kansen achter je ligt. Dat heeft wel te maken met *midlife*, maar zeker niet met *crisis*. Ik zie deze levensfase juist als een soort aansporing om er wat van te maken omdat je je realiseert dat je tijd beperkt is, je hebt misschien nog twintig of dertig jaar. Dus moet je nu de kans pakken als die zich voordoet. Ik noem het liever *midlife* kansen.”

Dat je zo’n nu of nooit-moment op alle leeftijden kunt hebben zien we bij Delano. Hij werkt zich in het zweet in de boksring omdat hij heel graag bokskampioen wil worden. Maar inmiddels is hij de dertig al gepasseerd en de jonge garde staat klaar om zijn plaats in te nemen. Dankzij zijn coach krijgt hij nog één kans om zich te bewijzen. Gaat het lukken?

De laatste kans van bioloog Janneke van der Loop gaat in eerste instantie niet over haarzelf, maar over het eiland Texel. Zij strijdt tegen een klein vetplantje, de watercrassula, een woekerende exoot die de Nederlandse natuur bedreigt. Veel natuurgebieden op het vasteland zijn al overwoekerd en verloren, ze moeten worden gedempt. Maar Texel is misschien nog te redden. Maar is het wel het waddeneiland dat moet worden gered, of is Janneke eigenlijk bezig haar eigen leven te redden?

Watercrassula

Van der Loop vertelt via een videoverbinding dat ze in eerste instantie aan deze documentaire meewerkte omdat ze aandacht wilde vragen voor het probleem met de watercrassula. “Maar tijdens de productie kwam ik erachter dat het ook een persoonlijke strijd is. Het ging niet alleen om Texel, maar ook om een bewijsdrang die in mij zit.” Van der Loop vertelt hoe ze als kind maar weinig steun kreeg van haar ouders. Ze kreeg vooral te horen dat ze niet moest

‘Je moet iets goed doen en je moet het afmaken. Of je moet er niet aan beginnen.’

denken dat ze slim was en werd naar het laagste niveau van het vmbo gestuurd.

Dat ze inmiddels is gepromoveerd in de biologie met als onderwerp de watercrassula komt vooral door haar eigen volharding en doorzettingsvermogen. Het gevecht tegen het plantje heeft veel parallellen met haar eigen leven, zegt Van der Loop: “Je moet iets goed doen en je moet het afmaken. Of je moet er niet aan beginnen. Dat geldt ook voor het bestrijden van de watercrassula. Als je een besmetting maar half weghaalt, komt de plant daarna twee keer zo hard terug en is de natuur verloren.” In de serie zien we haar volharden in geduld tijdens eendeloze gesprekken met natuurbeheerders, omwonenden, landeigenaren en provinciebesturen om hen te overtuigen dat deze strijd de moeite van het vechten waard is.

Voor deze serie hebben ze samen met researcher Soraya Pol gezocht naar mensen die stijfkoppig doorgaan om iets voor elkaar te krijgen, zegt Slagboom. “Die volharding wilden we in beeld brengen.” Als voorbeeld

Delano wil heel graag bokskampioen worden, maar is de dertig al gepasseerd

‘Mijn strijd ging niet alleen om Texel, maar ook om een bewijsdrang die in mij zit’

‘Brigitte is in ieder geval tot het uiterste gegaan. Dit is haar laatste kans.’

‘Zoon Sjonnie is ondanks zijn spierballen echt een puppy, maar heeft een drugsprobleem’

Nipkowschijf voor ‘Stuk’

Maarten Slagboom en Jurjen Blick wonnen in 2019 de Zilveren Nipkowschijf voor hun vierdelige documentaireserie *Stuk*. Daarin volgde het duo verschillende mensen in het revalidatiecentrum Heliomare. Ze brachten in beeld wat er van een mensenleven overblijft na een verkeersongeval, een ongelukkige val van de trap of een hersenbloeding. Wat als ineens het lichaam stuk is, als was het een apparaat. De Nipkowjury prees bij *Stuk* vooral de **bijzondere camera-voering**, de vormgeving, de **opvallende voice-over** die spreekt in de verleden tijd alsof het om romanpersonages gaat, én de inhoud.

noemt hij het verhaal van Brigitte die werd aangeboden ter adoptie waarna haar moeder niks meer met haar te maken wilde hebben. Maar Brigitte wil graag weten wie haar vader is en besluit om haar inmiddels tachtigjarige moeder juridisch te dwingen iets van informatie prijs te geven. “Het mooiste vind ik dat Brigitte al vooraf met zichzelf heeft afgesproken dat als die moeder haar bestaan blijft ontkennen, ze in ieder geval tot het uiterste is gegaan. Dit is haar laatste kans.”

De verhalen werden zoveel mogelijk gefilmd op het moment dat de gebeurtenissen plaatsvonden. Echte levens met echte mensen, zoals Johan, Karin en Sjonnie. “Dat verhaal ontroert me omdat het zo tragisch is”, zegt regisseur Blick. “Het is een gezin met hele lieve, goedhartige mensen. Zoon Sjonnie is ondanks zijn spierballen echt een puppy, maar hij heeft een drugsprobleem. Zijn ouders proberen hem te helpen, maar ze maken elkaar allemaal het leven zuur en het knettert enorm binnen het gezin.” De filmploeg ging mee naar instelling waar Sjonnie probeert af te kicken en filmd de gesprekken met therapeuten, maar ook de spanningen en de ruzies.

Net als alle mensen die Slagboom en Blick ruim twee jaar volgden zijn Johan, Karin en Sjonnie de hoofdpersonen in hun eigen verhaal, dat wordt verteld als een roman of dramaserie. Waargebeurde fictie geïnspireerd door series zoals *Game of Thrones* en *The Leftovers* of films zoals *E.T.* “We wilden dat je met de hoofdpersonen kunt meeleven, dat je in hun hoofd kunt kruipen. Daarvoor gebruiken we bijvoorbeeld cliffhangers en muziek, maar ook de voice-over. Die teksten zijn natuurlijk wel gebaseerd op reflecties van de mensen die we hebben gefilmd, maar ik zoek er mijn eigen woorden bij. Zo probeer ik de karakters bloot te leggen, wat ze voelen en denken”, aldus Blick.

Een andere geweldige vondst is de vorm van de interviews die in elke documentaire wel zijn te vinden. Meestal zijn dat pratende hoofden, maar in *De laatste kans* worden de hoofdpersonen van afstand gefilmd terwijl ze een telefoongesprek voeren. Slagboom: “Door de afstand van de camera en de vorm van een telefoongesprek zie je dat mensen heel makkelijk praten, kennelijk met iemand die ze vertrouwen. Maar met wie ze precies praten weet je als kijker niet, en dat doet er eigenlijk ook niet toe, je blijft toch geboeid kijken.”

De laatste kans is vanaf maandag 27 november, 22.15 uur te zien bij de VPRO op NPO 2 en NPO Start. De laatste aflevering is maandag 25 december, 22.30 uur.